

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๖)

พ.ศ. ๒๕๐๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

เป็นปีที่ ๑๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๐๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่

(๑) บทบัญญัติมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นต้นไป

(๒) บทบัญญัติมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับสำหรับภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดาที่จะต้องยื่นรายการใน พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นต้นไป

(๓) บทบัญญัติมาตรา ๑๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับสำหรับภาษีเงินได้ของบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จะต้องยื่นรายการใน พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นต้นไป

(๔) บทบัญญัติมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นต้นไป

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

(๕) บทบัญญัติมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับสำหรับภาษำบำรุงท้องที่ที่ถึงกำหนดชำระใน พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๓ ทวิ ถ้าเจ้าพนักงานตั้งจะกล่าวต่อไปนี้ เห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรต้องได้รับโทษจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้องก็ให้มีอำนาจเปรียบเทียบโดยกำหนดค่าปรับแต่สถานเดียวในความผิดต่อไปนี้ได้ คือ

(๑) ความผิดตามมาตรา ๓ นว มาตรา ๓ ทศ มาตรา ๔ นว มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๑๐๒ มาตรา ๑๒๔ มาตรา ๑๒๕ มาตรา ๑๒๗ มาตรา ๑๒๗ ทวิ มาตรา ๑๒๘ มาตรา ๑๔๒ มาตรา ๑๔๓ มาตรา ๑๖๓ มาตรา ๑๕๓ ทวิ มาตรา ๑๕๔ มาตรา ๑๕๕ มาตรา ๑๕๖ และมาตรา ๑๕๘ ซึ่งเกิดขึ้นในจังหวัดพระนครหรือจังหวัดธนบุรี ให้เป็นอำนาจของอธิบดี ถ้าเกิดขึ้นในจังหวัดอื่นให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด

ฉบับพิเศษ หน้า ๔

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

(๒) ความผิดตามมาตรา ๓๗ ทวิ มาตรา ๑๒๖ มาตรา ๑๕๓ มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๕๕ ทวิ ซึ่งเกิดขึ้นไม่ว่า ณ ที่ใด ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมสรรพากร ผู้แทนกรมมหาดไทย และผู้แทนกรมตำรวจ ถ้าผู้ต้องหายอมใช้ค่าปรับตามที่เปรียบเทียบเสร็จแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มครองพยานให้ถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดนั้น ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔ ทวิ มาตรา ๔ ตริ มาตรา ๔ จัตวา มาตรา ๔ เบญจ มาตรา ๔ ฉ มาตรา ๔ สัตต มาตรา ๔ อัฐ และมาตรา ๔ นว แห่งประมวลรัษฎากร ตามลำดับ

“ มาตรา ๔ ทวิ คนต่างด้าวผู้ใดจะเดินทางออกจากประเทศไทย ต้องเสียภาษีอากรที่ค้างชำระ และหรือที่จะต้องชำระ แม้จะยังไม่ถึงกำหนดชำระ หรือจัดหาประกันเงินภาษีอากร ให้เสร็จสิ้นตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรก่อนออกเดินทาง

มาตรา ๔ ตริ ให้คนต่างด้าวซึ่งจะเดินทางออกจากประเทศไทยยื่นคำร้องตามแบบที่อธิบดีกำหนด เพื่อขอรับใบผ่านภาษี

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

อาการภายในกำหนดเวลาไม่เกินสี่ห้าวันก่อนออกเดินทาง ไม่
ว่ามีเงินภาษีอากรที่ต้องชำระหรือไม่

การยื่นคำร้องตามความในวรรคก่อน ถ้าผู้ยื่นคำร้องมีภูมิ-
ถิ่นเนาหรือพักอยู่ในเขตจังหวัดพระนครหรือจังหวัดธนบุรี ให้
ยื่นต่ออธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย ถ้ามีภูมิลำเนาหรือพัก
อยู่ในเขตจังหวัดอื่นให้ยื่นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นหรือผู้ที่
ได้รับมอบหมาย

คนต่างด้าวผู้ใดไม่ยื่นคำร้องขอรับใบผ่านภาษีอากรตาม
ความในวรรคก่อนหรือยื่นคำร้องแล้ว แต่ยังไม่ได้รับใบผ่าน
ภาษีอากร เดินทางออกจากประเทศไทยหรือพยายามเดินทาง
ออกจากประเทศไทย นอกจากจะมีความผิดตามบทบัญญัติ
แห่งประมวลรัษฎากรนี้ ให้คนต่างด้าวผู้นั้นเสียเงินเพิ่มร้อยละ
๒๐ ของเงินภาษีอากรที่จะต้องเสียทั้งสิ้นอีกด้วย เงินเพิ่มตาม
มาตรานี้ให้ถือเป็นค่าภาษีอากร

มาตรา ๔ จัตวา บทบัญญัติมาตรา ๔ ทวิ และมาตรา ๔
ตรี ไม่ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวผู้เดินทางผ่านประเทศไทย หรือ
เข้ามาและอยู่ในประเทศไทยไม่เกินเก้าสิบวัน โดยไม่มีเงินได้
พึงประเมิน

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๔ แห่งฯ ให้ผู้รับคำร้องตามมาตรา ๔ ครี ตรวจสอบว่า ผู้ยื่นคำร้องมีภาษาอากรที่จะต้องเสียตามมาตรา ๔ ทวิ หรือไม่ ถ้าไม่มีก็ให้ออกใบผ่านภาษาอากรตามแบบที่อธิบดีกำหนดให้แก่ผู้ยื่นคำร้อง

ถ้าในการตรวจสอบตามความในวรรคก่อนปรากฏว่า ผู้ยื่นคำร้องมีเงินภาษาอากรที่ต้องเสียตามมาตรา ๔ ทวิ และผู้ยื่นคำร้องได้นำเงินภาษาอากรมาชำระครบถ้วนแล้วก็ดี หรือไม่อาจชำระได้ทั้งหมดหรือได้ชำระแต่บางส่วน และผู้ยื่นคำร้องได้จัดหาผู้ค้ำประกันหรือหลักประกันที่อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเห็นสมควรมาเป็นประกันเงินค่าภาษาอากรนั้นแล้วก็ดี ให้อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายออกใบผ่านภาษาอากรให้

มาตรา ๔ ฉ ในกรณีที่ผู้รับคำร้องตามมาตรา ๔ ครี พิจารณาเห็นว่า ผู้ยื่นคำร้องมีเหตุผลสมควรจะต้องเดินทางออกจากประเทศไทยเป็นกรณีรีบด่วนและชั่วคราว และผู้ยื่นคำร้องมีหลักประกันหรือหลักทรัพย์อยู่ในประเทศไทยพอคุ้มค่าภาษาอากรที่ค้างหรือที่จะต้องชำระ ให้อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายออกใบผ่านภาษาอากรให้

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๔ สัตต ภายใต้บังคับมาตรา ๔ อัญญา ใบผ่านภาษ้อากรให้ม้ออายุใช้ได้สืบห้าวันนับแต่วันออก ถ้าม้การขอต่ออายุ ใบผ่านภาษ้อากรก่อนสิ้นอายุ อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะต่ออายุให้อีกสืบห้าวันก็ได้

มาตรา ๔ อัญญา คนต่างด้าวซึ่งมีความจำเป็นต้องเดินทาง เข้าออกประเทศไทยเป็นปกติธุระเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ หรือวิชาชีพ จะยื่นคำร้องต่ออธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือ ผู้ที่ได้รับมอบหมาย แล้วแต่กรณี ขอให้ออกใบผ่านภาษ้อากร ให้ใช้เป็นประจำก็ได้ ถ้ผู้รับคำร้องพิจารณาเห็นว่าคนต่างด้าว ผู้นั้นมีความจำเป็นดังที่ร้องขอ และมีหลักประกันหรือหลัก- ทรัพย์อยู่ในประเทศไทยพอคุ้มค่าภาษ้อากรที่ค้างหรือที่จะต้อง ชำระแล้ว จะออกใบผ่านภาษ้อากรให้ตามแบบที่อธิบดีกำหนด ก็ได้ ใบผ่านภาษ้อากรเช่นว่านี้ให้ม้กำหนดเวลาใช้ได้ตามที่ ระบุในใบผ่านภาษ้อากรนั้น แต่ต้องไม่เกินกว่าหนึ่งร้อยแปด- สิบวันนับแต่วันออก

มาตรา ๔ นว คนต่างด้าวผู้ใดเดินทางออกจากประเทศ ไทยโดยไม่มีใบผ่านภาษ้อากร ซึ่งต้องม้ตามความในประมวล รัษฎากรน้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือจำคุก ไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

คนต่างด้าวผู้ใดพยายามกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๑๖ “ เจ้าพนักงานประเมิน ” หมายความว่า บุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๒๑ ถ้าผู้ต้องเสียภาษีอากรไม่ปฏิบัติตามหมายหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานประเมินตามมาตรา ๑๕ หรือไม่ยอมตอบคำถามเมื่อซักถาม โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินเงินภาษีอากรตามที่รู้เห็นว่าถูกต้อง และแจ้งจำนวนเงินซึ่งต้องชำระไปยังผู้ต้องเสียภาษีอากร ในกรณีห้ามมิให้อุทธรณ์การประเมิน ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๕ แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พุทธศักราช ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

เล่ม ๑๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

“มาตรา ๒๕ ถ้าผู้ได้รับหมายหรือคำสั่งของอำเภอหรือเจ้าพนักงานประเมิน แล้วแต่กรณี ไม่ปฏิบัติตามหมายหรือคำสั่งของอำเภอหรือเจ้าพนักงานประเมินตามมาตรา ๒๓ หรือไม่ยอมตอบคำถามเมื่อซักถาม โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อำเภอหรือเจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินเงินภาษีอากรตามที่เห็นว่าถูกต้อง และแจ้งจำนวนภาษีอากรไปยังผู้ต้องเสียภาษีอากร ในกรณีนี้ห้ามมิให้อุทธรณ์การประเมิน”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๗ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พุทธศักราช ๒๔๙๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๗ เงินภาษีอากรที่บุคคลใดจะต้องเสียหรือนำส่งตามบทบัญญัติในหมวดต่างๆ แห่งลักษณะนี้เกี่ยวกับภาษีอากรประเมิน ต้องเสียหรือนำส่งภายในเวลาตามแต่จะมีบทบัญญัติในหมวดนั้นๆ กำหนดไว้ ส่วนเงินภาษีอากรที่อำเภอหรือเจ้าพนักงานประเมินแจ้งให้เสีย ถ้าไม่มีบทบัญญัติในหมวดต่างๆ ที่กล่าวแล้วกำหนดเวลาไว้เป็นอย่างอื่น ก็ต้องเสียภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากร ถ้าไม่เสียหรือนำส่งภายในกำหนดที่วางมานี้ให้ผู้ต้องเสีย

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

หรือนำส่งนั้นเสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ ๒๐ แห่งเงินภาษีอากรที่
ต้องเสียหรือนำส่ง เว้นแต่

(๑) ถ้าผู้ต้องเสียหรือนำส่งได้นำเงินมาขอชำระ โดยไม่
ได้รับค่าเดือนหรือค่าเรียกตรวจสอบได้ส่วนโดยตรงเป็น
หนังสือ ก็ให้เสียเงินเพิ่มเพียงร้อยละ ๕ แห่งเงินภาษีอากรที่
ต้องเสียหรือนำส่งนั้น

(๒) ถ้าผู้ต้องเสียหรือนำส่งได้รับค่าเดือนหรือค่าเรียก
ตรวจสอบได้ส่วนโดยตรงเป็นหนังสือแล้ว แต่ได้นำเงินมาขอ
ชำระภายในสี่วันนับแต่วันได้รับค่าเดือนหรือค่าเรียกตรวจ
สอบได้ส่วน ก็ให้เสียเงินเพิ่มเพียงร้อยละ ๑๐ แห่งเงินภาษี
อากรที่ต้องเสียหรือนำส่งนั้น

เงินเพิ่มเติมมาตรฐานให้ถือเป็นค่าภาษีอากร”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลรัษฎากร* (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๕๗ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ในการอุทธรณ์การประเมินภาษีอากรที่
อำเภอไม่มีหน้าที่ประเมิน ให้อุทธรณ์ภายในกำหนดเวลา

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤษภาคม ๒๕๐๒

สามสัปดาห์นับแต่วันได้รับแจ้งการประเมิน โดยให้อุทธรณ์
ตามเกณฑ์และวิธีการดังต่อไปนี้

(๑) เว้นแต่ในกรณีห้ามอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๑ หรือ
มาตรา ๒๕

(ก) ถ้าเจ้าพนักงานประเมินผู้ทำการประเมินมีสำนั
งานอยู่ในเขตจังหวัดพระนครหรือจังหวัดธนบุรี ให้อุทธรณ์
ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งประกอบด้วยอธิบดีหรือ
ผู้แทน ผู้แทนกรมอัยการและผู้แทนกรมมหาดไทย

(ข) ถ้าเจ้าพนักงานประเมินผู้ทำการประเมินมีสำนั
งานอยู่ในเขตจังหวัดอื่น ให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณา
อุทธรณ์ ซึ่งประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้แทน
สรรพากรเขตหรือผู้แทน และอัยการจังหวัดหรือผู้แทน

(๒) เว้นแต่ในกรณีห้ามอุทธรณ์ตามมาตรา ๓๓ ให้อ
อุทธรณ์คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ต่อศาลภายในกำหนดเวลาสามสัปดาห์นับแต่วันได้รับแจ้งคำวินิจฉัย
อุทธรณ์”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้ความ
ต่อไปน้แทน

“ มาตรา ๓๑ การอุทธรณ์ไม่เป็นการทะเลาะการเสียภาษีอากร
เว้นแต่กรณีอุทธรณ์การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินตาม
มาตรา ๒๐ มาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๖

ในกรณีอุทธรณ์การประเมินตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๔๕
หรือมาตรา ๔๖ ถ้าคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์วินิจฉัยให้
ผู้อุทธรณ์เสียภาษีอากร ผู้อุทธรณ์ต้องเสียภาษีอากรตามคำ
วินิจฉัยอุทธรณ์ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำ
วินิจฉัยอุทธรณ์ ถ้าไม่เสียภายในกำหนดนี้ ให้เสียเงินเพิ่ม
ร้อยละ ๒๐ แห่งเงินภาษีอากรที่ต้องเสีย เงินเพิ่มให้ถือ
เป็นค่าภาษีอากร ”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปน้แทน

“ มาตรา ๓๒ เพื่อการวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๕ หรือ
มาตรา ๓๐ เจ้าพนักงานประเมิน ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือกรม-
การในคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ แล้วแต่กรณี มีอำนาจ
ออกหมายเรียกผู้อุทธรณ์มาได้ส่วนออกหมายเรียกพยาน กับ

เล่ม ๑๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

สั่งให้ผู้อุทธรณ์หรือพยานนั้นนำสมุดบัญชี หรือพยานหลักฐานอย่างอื่นอันควรแก่เรื่องมาแสดงได้ แต่ต้องใช้เวลาว่างหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันส่งหมาย”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๓ ผู้อุทธรณ์กรณีใดไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกหรือคำสั่งตามมาตรา ๓๒ หรือไม่ยอมตอบคำถามเมื่อซักถาม โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้นั้นหมดสิทธิที่จะอุทธรณ์คำวินิจฉัยอุทธรณ์ต่อไป”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๔ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๔ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้มีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๓๐ ให้ทำเป็นหนังสือและให้ส่งไปยังผู้อุทธรณ์”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๓๗ ผู้ใด

(๑) โดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ แจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียบัญชีอากรตามลักษณะนี้ หรือ

(๒) โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียบัญชีอากรตามลักษณะนี้

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท ”

มาตรา ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๗ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

“ มาตรา ๓๗ ทวิ ผู้ใดโดยเจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียบัญชีอากร ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ ”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่ม-

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

เต็มประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้
ความต่อไปนแทน

“มาตรา ๓๕ ในหมวดนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้
เห็นเป็นอย่างอื่น

“เงินได้พึงประเมิน” หมายความว่า เงินได้อันเข้า
ลักษณะพึงเสียภายในหมวดนี้ เงินได้ดังกล่าวนี้ให้หมายความ
รวมตลอดถึงทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ได้รับ ซึ่งอาจ
คิดคำนวณได้เป็นเงิน

“บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลในเครือเดียวกัน”
หมายความว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตั้งแต่สอง
นิติบุคคลขึ้นไปซึ่งมีความสัมพันธ์กันในลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ถือหุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วนเกินกว่ากึ่งจำนวนผู้ถือ
หุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วนในนิติบุคคลหนึ่ง เป็นผู้ถือหุ้นหรือเป็น
หุ้นส่วนเกินกว่ากึ่งจำนวนผู้ถือหุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วนในอีก
นิติบุคคลหนึ่ง

(๒) ผู้ถือหุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งถือหุ้นหรือเป็นหุ้น
ส่วนในนิติบุคคลหนึ่งมีมูลค่าเกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุน
ทั้งหมด ถือหุ้นหรือเป็นหุ้นส่วนในอีกนิติบุคคลหนึ่งมีมูลค่า
เกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุนทั้งหมด

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

(๓) นิติบุคคลหนึ่งถือหุ้นหรือเป็นหุ้นส่วนในอีกนิติบุคคลหนึ่งเกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุนทั้งหมด หรือ

(๔) บุคคลเกินกว่ากึ่งจำนวนกรรมการหรือผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งมีอำนาจจัดการในนิติบุคคลหนึ่ง เป็นกรรมการหรือเป็นผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งมีอำนาจจัดการในอีกนิติบุคคลหนึ่ง

“ บัญชี ” หมายความว่า บัญชีประคิติน ”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความใน (๓) และ (๔) ของมาตรา ๔๐ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทนตามลำดับ

“(๓) ค่าแห่งกู้ยืมเงิน ค่าแห่งลิขสิทธิ์หรือสิทธิอย่างอื่น เงินปันหรือเงินได้มีลักษณะเป็นเงินรายบออันได้มาจากพินัยกรรมนิติกรรมอย่างอื่น หรือคำพิพากษาของศาล ”

“(๔) เงินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ได้เนื่องจาก

(ก) การให้เช่าทรัพย์สิน

(ข) การผิดสัญญาเช่าซื้อทรัพย์สิน

(ค) การผิดสัญญาซื้อขายเงินผ่อน ซึ่งผู้ขายได้รับคืนทรัพย์สินที่ซื้อขายนั้นโดยไม่ต้องคืนเงินหรือประโยชน์ที่ได้รับไว้แล้ว

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ในกรณี (ก) ถ้าเจ้าพนักงานประเมินมีเหตุอันควรเชื่อว่า ผู้มีเงินได้แสดงเงินได้ต่ำไปไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินเงินได้นั้นตามจำนวนเงินที่ ทรัพย์สินนั้นสมควรให้เข้าได้ตามปกติ และให้ถือว่า จำนวนเงินที่ประเมินนี้เป็นเงินได้พึงประเมินของผู้มีเงินได้ ในกรณีนี้ จะอุทธรณ์การประเมินก็ได้ ทั้งนี้ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการ อุทธรณ์ตามส่วน ๒ หมวด ๒ ลักษณะ ๒ มาใช้บังคับโดย อนุโลม

ในกรณี (ข) และ (ค) ให้ถือว่าเงินหรือประโยชน์ที่ได้รับไว้แล้วแต่วันทำสัญญาจนถึงวันผิดสัญญาทั้งสิ้น เป็นเงินได้ พึงประเมินของบทมการผิดสัญญานั้น ”

มาตรา ๑๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๐ ทวิ แห่ง ประมวลรัษฎากร

“ มาตรา ๔๐ ทวิ ผู้ใดส่งสินค้าออกไปต่างประเทศให้แก่ หรือตามคำสั่งของสำนักงานใหญ่ สาขา ตัวการ ตัวแทน นายจ้างหรือลูกจ้างให้ถือว่า การที่ ได้ส่งสินค้าไปนั้นเป็นการขาย ในประเทศไทยด้วย และให้ถือราคาสินค้าตามราคาตลาดใน วันที่ส่งไป เป็นเงินได้พึงประเมินในปีที่ส่งไปนั้น

เล่ม ๑๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ความในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับในกรณีที่ดินนั้น

(๑) เป็นของที่ส่งไปเป็นตัวอย่างหรือเพื่อการวิจัยโดย

เฉพาะ

(๒) เป็นของผ่านแดน

(๓) เป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร แล้วส่งกลับออกไปให้ผู้ส่งเข้ามาภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่สินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร

(๔) เป็นของที่ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร แล้วส่งกลับคืนเข้ามาให้ผู้ส่งในราชอาณาจักรภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ส่งสินค้าออกไปนอกราชอาณาจักร”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความใน (๓) (๑๑) และ (๑๕) ของมาตรา ๔๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทนตามลำดับ

“(๓) เงินค่าเดินทางซึ่งนายจ้างจ่ายให้ลูกจ้าง เฉพาะส่วนที่ลูกจ้างได้จ่ายทั้งหมดโดยจำเป็นเพื่อการเดินทางจากต่างถิ่นในการเข้ารับงานเป็นครั้งแรก หรือในการกลับถิ่นเดิม เมื่อการจ้างได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่ข้อยกเว้นนี้ให้รวมถึงเงินค่าเดินทางที่ลูกจ้างได้รับในการกลับถิ่นเดิมและการเข้ารับงาน

เล่ม ๑๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ของนายจ้างเดิมภายในสามร้อยหกสิบห้าวัน นับแต่วันที่การจ้างครั้งก่อนได้สิ้นสุดลง”

“(๑๑) รางวัดเพื่อการศึกษาหรือค้นคว้าในวิทยาการ รางวัดสลากกินแบ่งหรือสลากออมสินของรัฐบาล รางวัดที่ทางราชการจ่ายให้ในการประกวดหรือแข่งขันซึ่งผู้รับมิได้มีอาชีพในการประกวดหรือแข่งขัน หรือสินบลรางวัดที่ทางราชการจ่ายให้เพื่อประโยชน์ในการปราบปรามการกระทำความผิด”

“(๑๕) เงินได้ในปีที่ล่องมาแล้วรวมกันไม่เกิน ๕,๔๐๐ บาท หรือเงินได้ของชานาที่ไ้จากการขายข้าวอันเกิดจากกสิกรรมที่ตนและหรือครอบครัวได้ทำเอง”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๔๑ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) ในกรณีคำนวณภาษีจากห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคลตามมาตรา ๕๖ วรรคท้าย การหักลดหย่อนให้คำนวณหักได้เฉพาะตามเกณฑ์ใน (๑) (ก) จากผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลแต่ละคนที่อยู่ในประเทศไทย แต่รวมกันต้องไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท”

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๔๘ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) เงินได้พึงประเมินเมื่อได้หักตามมาตรา ๔๒ ทวิ ถึงมาตรา ๔๗ แล้ว เหลือเท่าใด เป็นเงินได้สุทธิ ต้องเสียภาษีในอัตราตามที่กำหนดไว้ในบัญชีอัตราภาษีเงินได้ท้ายหมวดนี้ แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นมีไม่เกิน ๕ ใน ๑๐ ของจำนวนเงินได้พึงประเมินเฉพาะส่วนที่เกิน ๕,๔๐๐ บาท”

มาตรา ๒๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๐ ให้บุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัท สมาคม หรือคณะบุคคลผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ หักภาษีเงินได้ไว้ทุกคราวที่จ่ายเงินได้พึงประเมินตามวิธีดังต่อไปนี้

- (๑) ในกรณีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) และ
- (๒) ให้คุณเงินได้พึงประเมินที่จ่ายด้วยจำนวนคราวที่จะต้อง

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

จ่าย เพื่อให้ได้จำนวนเงินเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปวง แล้ว
คำนวณภาษีตามเกณฑ์ในมาตรา ๔๘ เป็นเงินภาษีทั้งสิ้นเท่าใด
ให้หารด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่าย ได้ผลลัพธ์เป็นเงินเท่าใด
ให้หักเป็นเงินภาษีไว้เท่านั้น

ถ้าการหารด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่ายตามความในวรรค
ก่อนไม่ลงตัว เหลือเศษเท่าใด ให้เพิ่มเงินเท่าจำนวนที่เหลือ
เศษนั้นรวมเข้ากับเงินภาษีที่จะต้องหักไว้ครั้งสุดท้ายในปีนั้น
เพื่อให้ยอดเงินภาษีที่หักรวมทั้งปีเท่ากับจำนวนภาษีที่ต้อง
เสียทั้งปี

(๒) ในกรณีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๓)
และ (๔) ให้คำนวณหักตามอัตราภาษีเงินได้

เงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๔) (ก) ที่จ่ายให้แก่
ผู้รับที่มีภูมิลำเนาในประเทศไทย ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องถูก
หักภาษีตามบทบัญญัติมาตรานี้

(๓) ในกรณีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๖) ที่
จ่ายให้แก่ผู้รับที่ไม่มีภูมิลำเนาในประเทศไทยหรือมิได้อยู่ใน
ประเทศไทย ให้หักเฉพาะค่าใช้จ่ายเป็นการเหมาร้อยละ ๔๐
แล้วคำนวณหักตามอัตราภาษีเงินได้

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

(๔) ในกรณีผู้จ่ายเงินตามมาตรา ๕๐ เป็นรัฐบาล องค์การ
ของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือองค์การบริหารราชการ
ส่วนท้องถิ่นอื่น ซึ่งจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๕)
(๖) (๗) หรือ (๘) ให้กับผู้รับรายหนึ่ง ๆ มีจำนวนรวม
ทั้งสิ้นตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป แม้การจ่ายนั้นจะได้แบ่งจ่าย
ครั้งหนึ่ง ๆ ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาทก็ดี ให้คำนวณหักในอัตรา
พันละ ๓ บาท แต่เฉพาะเงินได้ในกรณีประกวดหรือแข่งขันให้
คำนวณหักในอัตราภาษีเงินได้”

มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๔ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๔ ถ้าผู้จ่ายเงินตามมาตรา ๕๐ และมาตรา ๕๓
มิได้หักและนำเงินส่ง หรือได้หักและนำเงินส่งแล้วแต่ไม่ครบ
จำนวนที่ถูกต้อง ผู้จ่ายเงินต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้มีเงินได้ในกรณี
เสียหายที่ต้องชำระตามจำนวนเงินภาษีที่มิได้หักและนำส่งหรือ
ตามจำนวนที่ขาดไปแล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้จ่ายเงินได้หักเงินภาษีไว้ตามมาตรา ๕๐ หรือ
มาตรา ๕๓ แล้ว ให้ผู้มีเงินได้ซึ่งต้องเสียหายพ้นความรับผิด
จะต้องชำระเงินภาษีเท่าจำนวนที่ผู้จ่ายเงินได้หักไว้แล้วนั้น
และให้ผู้จ่ายเงินรับผิดชอบชำระเงินภาษีจำนวนนั้นแต่ฝ่ายเดียว”

เล่ม ๑๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๖ แห่งประมวล
 รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไข
 เพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๕๖ และให้
 ใช้ความต่อไปนแทน

“ มาตรา ๕๖ บุคคลทุกคน เว้นแต่ผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติ
 ภาวะ หรือผู้ทาสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือน
 ไร้ความสามารถ ถ้ามีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้ว
 เกินกว่า ๕,๔๐๐ บาท ให้ยื่นรายการเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมิน
 ที่ตนได้รับในระหว่างปีภาษีที่ล่วงมาแล้วพร้อมทั้งข้อความอื่น ๆ
 ภายในเดือนกุมภาพันธ์ทุก ๆ ปี ตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่อ
 เจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง

ในกรณีข้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล
 มีเงินได้พึงประเมิน ให้ผู้อำนวยการหรือผู้จัดการยื่นรายการ
 เกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินในชื่อของห้างหุ้นส่วนหรือคณะ
 บุคคลนั้นที่ได้รับในระหว่างปีภาษีที่ล่วงมาแล้วภายในกำหนด
 เวลาและตามแบบเช่นเดียวกับวรรคก่อน การเสียภาษีในกรณี
 เช่นนี้ ให้ผู้อำนวยการหรือผู้จัดการรับผิดชอบเสียภาษีในชื่อของ
 ห้างหุ้นส่วนหรือคณะบุคคลนั้นจากยอดเงินได้พึงประเมินทั้ง-
 สิ้นเสมือนเป็นบุคคลธรรมดาคนเดียวโดยไม่มีภาระแบ่งแยก

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ทั้งผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลแต่ละคนไม่จำเป็นต้องยื่นรายการเงินได้สำหรับจำนวนเงินได้พึงประเมินดังกล่าวเพื่อเสียภาษีอีก แต่ถ้าห้างหุ้นส่วนหรือคณะบุคคลมีภาษีค้างชำระให้ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลทุกคนร่วมรับผิดชอบในเงินภาษีที่ค้างชำระนั้นด้วย”

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๗ ถ้าผู้มีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วเกินกว่า ๕,๔๐๐ บาท เป็นผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ผู้ที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นผู้อยู่ในต่างประเทศ ให้เป็นหน้าที่ของผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล ผู้พิทักษ์ หรือผู้จัดการกิจการอันก่อให้เกิดเงินได้พึงประเมินนั้น แล้วแต่กรณี ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๕๖ และเป็นตัวแทนในการชำระภาษี”

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๖
และให้ใช้ความต่อไปนั้แทน

“ มาตรา ๕๗ ทวิ ถ้าผู้มีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วง
มาแล้วเกินกว่า ๕,๔๐๐ บาท ถึงแก่ความตายเสียก่อนที่ผู้นั้น
ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๖ วรรค ๑ หรือก่อนที่ผู้แทนโดยชอบ
ธรรม ผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ ให้เป็น
หน้าที่ของผู้จัดการมรดก หรือทายาท หรือผู้ที่ครอบครอง
ทรัพย์สินมรดก แล้วแต่กรณี ปฏิบัติแทน และโดยเฉพาะในการ
ยื่นรายการเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินของผู้ตายนั้น ให้รวมเงิน
ได้พึงประเมินของผู้ตายหรือของกองมรดกที่ได้รับตลอดปีที่
ตายนั้นเป็นยอดเงินได้พึงประเมินที่จะต้องยื่นทั้งสิ้น

สำหรับในปีต่อไป ถ้ากองมรดกของผู้ตายยังมีได้แบ่ง
และมีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วเกินกว่า ๕,๔๐๐
บาท ให้ผู้จัดการมรดก หรือทายาท หรือผู้ที่ครอบครองทรัพย์สิน
มรดก แล้วแต่กรณี มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติใน
ลักษณะนี้ในชอกองมรดกของผู้ตาย และในการคำนวณภาษี
เงินได้ให้ได้รับการหักค่าใช้จ่ายและลดหย่อนได้ตามกฎหมาย
เสมือนผู้ตายยังมีชีวิตอยู่”

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ จัตวา แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๗ จัตวา ภายใต้งบบังคับมาตรา ๖๔ การยื่นรายการตามมาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๗ ทวิ หรือมาตรา ๕๗ ตร. ถ้ามีภาษีต้องเสีย ให้ชำระค่าอาเภอ ณ ที่ว่าการอาเภอท้องที่พร้อมกับยื่นรายการ

ถ้าการยื่นรายการพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวในวรรคก่อน และมีภาษีต้องเสีย ให้ชำระค่าอาเภอ ณ ที่ว่าการอาเภอท้องที่พร้อมกับยื่นรายการ และให้เสียเงินเพิ่มอกร้อยละ ๒๐ แห่งเงินภาษีที่ต้องเสีย เว้นแต่

(๑) ถ้าผู้ต้องเสียภาษีได้นำเงินมาขอชำระโดยไม่ได้รับคำเตือนหรือคำเรียกตรวจสอบได้สวนโดยตรงเป็นหนังสือ ก็ให้เสียเงินเพิ่มเพียงร้อยละ ๕ แห่งเงินภาษีที่ต้องเสียนั้น

(๒) ถ้าผู้ต้องเสียภาษีได้รับคำเตือนหรือคำเรียกตรวจสอบได้สวนโดยตรงเป็นหนังสือแล้ว แต่ได้นำเงินมาขอชำระภายในสิบวันนับแต่วันได้รับคำเตือนหรือคำเรียกตรวจสอบ

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ใต้สวน ก็ให้เสียเงินเพิ่มเพียงร้อยละ ๑๐ แห่งเงินภาษีที่ต้อง
เสียนั้น

เงินเพิ่มตามมาตรานี้ให้ถือเป็นค่าภาษีอากร

ถ้าภาษีที่ต้องเสียตามมาตรานี้เป็นภาษีที่รัฐบาล องค์การ
ของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือองค์การบริหารราชการ
ส่วนท้องถิ่นอื่นชำระแทน ไม่ว่าจะเพียงบางส่วนหรือทั้งหมด
ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องชำระตามกำหนดเวลาดังกล่าวในวรรค
แรกและวรรคสอง ผู้ต้องเสียภาษี คงมีหน้าที่ปฏิบัติเพียงการ
ยื่นรายการตามมาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๗ ทวิ หรือ
มาตรา ๕๗ ตร. และต้องเสียภาษีเมื่อได้รับแจ้งจำนวนภาษีที่
ประเมินตาม มาตรา ๑๘

ภาษีที่ชำระแล้วแต่เงินเพิ่มตามมาตรานี้ ให้ถือเป็นเครดิต
ของผู้ต้องเสียภาษีในการคำนวณภาษี”

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๔ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๕๗ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๔ เว้นแต่กรณีตามมาตรา ๑๘ ทวิ ถ้าภาษีที่
ต้องเสียตามบทบัญญัติแห่งส่วนนี้สำหรับปีภาษีใด มีจำนวน

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ตั้งแต่ ๕๐๐ บาทขึ้นไป ผู้ต้องเสกภาษจะชำระเป็นสามงวด ๆ ละเท่า ๆ กันก็ได้ คือ

(๑) ในกรณีต้องเสกตามมาตรา ๕๗ จัตวา งวดที่หนึ่ง ต้องชำระตามกำหนดในมาตรา ๕๗ จัตวา งวดที่สองต้องชำระภายในสามสัปดาห์นับแต่วันต้องชำระงวดที่หนึ่ง และงวดที่สามต้องชำระภายในสามสัปดาห์นับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่สอง

(๒) ในกรณีอื่น งวดที่หนึ่งต้องชำระภายในสามสัปดาห์นับแต่วันได้รับแจ้งจำนวนภาษที่ประเมิน งวดที่สองต้องชำระภายในสามสัปดาห์นับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่หนึ่ง และงวดที่สามต้องชำระภายในสามสัปดาห์นับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่สอง

ถ้าภาษงวดใดงวดหนึ่งมิได้ชำระภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ผู้ต้องเสกภาษหมดสิทธิที่จะชำระภาษเป็นรายงวด และให้นำมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับ”

มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปแทน

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

“มาตรา ๖๕ ทวิ การคำนวณกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิ
ในส่วนนี้ ให้เป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) รายการที่ระบุไว้ในมาตรา ๖๕ ตริ ไม่ให้ถือเป็น
รายจ่าย

(๒) ค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคา ให้หักได้ไม่เกินกว่า
อัตราที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

การหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาดังกล่าว ให้คำนวณ
หักตามส่วนเฉลี่ยแห่งระยะเวลาที่ได้ทรัพย์สินนั้นมา

(๓) ราคาทรัพย์สินอื่นนอกจาก (๒) ให้ถือตามราคาที่
พึงขอทรัพย์สินนั้นได้ตามปกติ และห้ามมิให้ตราค่าเพิ่มขึ้น
เว้นแต่ในกรณีที่แม้จะมีได้มการตราค่าเพิ่มขึ้นก็ยังมีกำไรสุทธิ
อยู่

(๔) ในกรณีโอนทรัพย์สินใด ๆ ซึ่งไม่มีค่าตอบแทน
หรือมีค่าตอบแทนต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุผลสมควร
เจ้าพนักงานประเมินอาจประเมินราคาทรัพย์สินนั้นตามราคา
ตลาดในวันที่มีการโอนได้

(๕) เงินตรา ทรัพย์สินหรือหนี้สินซึ่งมีค่าหรือราคาเป็น
เงินตราต่างประเทศเหลืออยู่ในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลา

เล่ม ๑๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

บัญชี ให้คำนวณค่าหรือราคาเป็นเงินตราไทยตามอัตราตัว
เฉลี่ยที่ธนาคารพาณิชย์รับซื้อ ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทย
ได้คำนวณไว้หรือคำนวณตามราคาทุนแล้วแต่อย่างใดจะน้อยกว่า

เงินตรา ทรัพย์สินหรือหนี้สินซึ่งมีค่าหรือราคาเป็นเงิน
ตราต่างประเทศที่รับมาหรือจ่ายไป ในระหว่างรอบระยะเวลา
บัญชี ให้คำนวณค่าหรือราคาเป็นเงินตราไทยตามราคาตลาด
ในวันที่ได้รับมาหรือจ่ายไปนั้น

(๖) ราคาสินค้าคงเหลือในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลา
บัญชี ให้คำนวณตามราคาทุนหรือราคาตลาดแล้วแต่อย่างใดจะ
น้อยกว่า และให้ถือราคานั้นเป็นราคาสินค้าคงเหลือยกมา
สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีใหม่ด้วย

การคำนวณราคาทุนตามวรรคก่อน เมื่อได้คำนวณตาม
หลักเกณฑ์ใดตามวิชาการบัญชี ให้ใช้หลักเกณฑ์นั้นตลอด
ไป เว้นแต่จะได้รับอนุมัติจากอธิบดีจึงจะเปลี่ยนหลักเกณฑ์ได้

(๗) การคำนวณราคาทุนของสินค้าที่ส่งเข้ามาจากต่าง-
ประเทศนั้น เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินโดยเทียบ-
เคียงกับราคาทุนของสินค้าประเภทและชนิดเดียวกับที่ส่งเข้า
ไปในประเทศอื่นได้

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๕ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

(๘) ถ้าราคาทุนของสินค้าเป็นเงินตราต่างประเทศ ให้คำนวณเป็นเงินตราไทย ตามอัตราแลกเปลี่ยนในท้องตลาดของวันที่ได้สินค้านั้นมา เว้นแต่เงินตราต่างประเทศนั้นจะแลกเปลี่ยนในอัตราทางราชการ ก็ให้คำนวณเป็นเงินตราไทยตามอัตราทางราชการนั้น

(๙) การจำหน่ายหนี้สูญจากบัญชีลูกหนี้ จะกระทำได้อีกเมื่อได้ปฏิบัติการโดยสมควรเพื่อให้ได้รับชำระหนี้แล้ว เว้นแต่ตามพฤติการณ์ไม่อาจปฏิบัติการเช่นนั้นได้โดยสมควร แต่ถ้าได้รับชำระหนี้ในรอบระยะเวลาบัญชีใดให้นำมาคำนวณเป็นรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น

หนี้สูญรายใดได้นำมาคำนวณเป็นรายได้แล้ว หากได้รับชำระในภายหลังก็มีให้นำมาคำนวณเป็นรายได้อีก

(๑๐) ในกรณีรับประกันภัย เบี้ยประกันภัยที่ส่งออกไปในการประกันต่อในต่างประเทศ ไม่ให้หักเป็นรายจ่าย และค่าสินไหมทดแทนหรือเงินอื่นที่ได้รับจากการประกันต่อในต่างประเทศไม่ให้ถือเป็นรายได้”

มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความใน (๑) และ (๑๒) ของมาตรา ๖๕ ตรี แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๘)
พ.ศ. ๒๕๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทนตามลำดับ

“(๑) เงินสำรองต่าง ๆ นอกจาก

(ก) เงินสำรองจากเบี้ยประกันภัยเพื่อสมทบทุน
ประกันชีวิตที่กันไว้ก่อนคำนวณกำไร เฉพาะส่วนที่ไม่เกิน
ร้อยละ ๖๕ ของจำนวนเบี้ยประกันภัยที่ได้รับในรอบระยะเวลา
บัญชีหลังจากหักเบี้ยประกันภัยซึ่งเอาประกันต่อออกแล้ว

ในกรณีต้องใช้เงินตามจำนวนซึ่งเอาประกันภัยสำหรับ
กรมธรรม์ประกันชีวิตรายใด ไม่ว่าเต็มจำนวนหรือบางส่วน
เงินที่ใช้ไปเฉพาะส่วนที่ไม่เกินเงินสำรองตามวรรคก่อนสำหรับ
กรมธรรม์ประกันชีวิตรายนั้น จะถือเป็นรายจ่ายไม่ได้

ในกรณีเลิกสัญญาตามกรมธรรม์ประกันชีวิตรายใด ให้
นำเงินสำรองตามวรรคแรกจำนวนที่มีอยู่สำหรับกรมธรรม์
ประกันชีวิตรายนั้นกลับมารวมคำนวณเป็นรายได้ในรอบระยะ
เวลาบัญชีที่เลิกสัญญา

(ข) เงินสำรองจากเบี้ยประกันภัยเพื่อสมทบทุน
ประกันภัยอื่นที่กันไว้ก่อนคำนวณกำไร เฉพาะส่วนที่ไม่เกิน
ร้อยละ ๔๐ ของจำนวนเบี้ยประกันภัยที่ได้รับในรอบระยะเวลา

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

บัญชีหลังจากหักเบี่ยงประกันภัยซึ่งเอาประกันต่อออกแล้ว และเงินสำรองที่กันไว้จะต้องถือเป็นรายได้ในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีในรอบระยะเวลาบัญชีถัดไป”

“(๑๒) ผลเสียหายอันอาจได้กลับคืนเนื่องจากการประกันหรือสัญญาคุ้มครองกันใด ๆ หรือผลขาดทุนสุทธิในรอบระยะเวลาบัญชีก่อน ๆ เว้นแต่ผลขาดทุนสุทธิยกมาไม่เกินห้าปีก่อนรอบระยะเวลาบัญชีปัจจุบัน”

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๖๘ ภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลยื่นรายการซึ่งจำเป็นต้องใช้ในการคำนวณภาษีในรอบระยะเวลาบัญชีตามแบบที่อธิบดีกำหนด พร้อมกับชำระภาษีต่ออาเภอ”

มาตรา ๓๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๘ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

“มาตรา ๖๕ ทวิ ภายใต้บังคับมาตรา ๗๐ ถ้ารัฐบาล องค์การของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือองค์การบริหาร ราชการส่วนท้องถิ่นอื่น เป็นผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตาม มาตรา ๔๐ ให้กับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใด ให้ คำนวณหักภาษีเงินได้ไว้ ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ ๑ ภาษีที่หัก ไว้ให้ถือเป็นเครดิตในการคำนวณภาษีเงินได้ของบริษัทหรือ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามรอบระยะเวลาบัญชีที่หักไว้ นั้น ใน การนี้ให้นำมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และ มาตรา ๕๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๐ แห่งประมวล รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่ม- เติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๐ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้น ตามกฎหมายของต่างประเทศมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่ได้รับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๒) (๓) (๔) (๕) หรือ (๖) ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย ให้บริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นเสียภาษี โดยให้ผู้จ่ายหักภาษี

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

จากเงินได้พึงประเมินที่จ่ายตามวิธีการและอัตราดังต่อไปนี้
แล้วนำส่งอำเภอท้องที่พร้อมด้วยใบรายการตามแบบที่อธิบดี
กำหนดภายในเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนที่จ่ายเงินได้
พึงประเมินนั้น ทั้งนี้ให้นำมาตรา ๕๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๑) เงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๒) ให้หักค่า
ใช้จ่ายเป็นการเหมาร้อยละ ๒๐ แต่ต้องไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท
แล้วคำนวณภาษีตามอัตราภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้าง
หุ้นส่วนนิติบุคคล

(๒) เงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๓) หรือ (๔)
ให้คำนวณภาษีตามอัตราภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้น
ส่วนนิติบุคคล

(๓) เงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๕) ให้หักค่า
ใช้จ่ายเป็นการเหมาร้อยละ ๑๐ แล้วคำนวณภาษีตามอัตราภาษี
เงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

(๔) เงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๖) ให้หักค่า
ใช้จ่ายเป็นการเหมาร้อยละ ๕๐ แล้วคำนวณภาษีตามอัตราภาษี
เงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล”

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๓๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๗๐ ทวิ และ
มาตรา ๗๐ ทรี แห่งประมวลรัษฎากรตามลำดับ

“มาตรา ๗๐ ทวิ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใด
จำหน่ายเงินกำไรหรือเงินประเภทอื่นใดที่กั้นไว้จากกำไรหรือที่
ถือได้ว่าเป็นเงินกำไรออกไปจากประเทศไทย ให้เสียภาษีเงิน-
ได้ในจำนวนเงินที่จำหน่ายนั้นในอัตราร้อยละ ๑๕ โดยนำส่ง
อำเภอท้องที่พร้อมกับยื่นรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายใน
เจ็ดวันนับแต่วันจำหน่าย

มาตรา ๗๐ ทรี บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใด ส่ง
สินค้าออกไปต่างประเทศให้แก่หรือตามคำสั่งของสำนักงาน
ใหญ่ สาขา บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลในเครือเดียวกัน
ตัวการ ตัวแทน นายจ้าง หรือลูกจ้าง ให้ถือว่าการที่ได้ส่งสินค้า
ไปนั้นเป็นการขายในประเทศไทยด้วย และให้ถือราคาสินค้า
ตามราคาตลาดในวันที่ส่งไปเป็นรายได้ ในรอบระยะเวลาบัญชี
ที่ส่งไปนั้น

ความในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับในกรณีที่สินค้านั้น

- (๑) เป็นของที่ส่งไปเป็นตัวอย่างหรือเพื่อการวิจัยโดย
เฉพาะ
- (๒) เป็นของผ่านแดน

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

(๓) เป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร แล้วส่งกลับออกไปให้ผู้ส่งเข้ามาภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่สินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร

(๔) เป็นของที่ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร แล้วส่งกลับคืนเข้ามาให้ผู้ส่งในราชอาณาจักรภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ส่งสินค้าออกไปนอกราชอาณาจักร”

มาตรา ๓๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๔ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๔ ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล เล็กกันหรือควบเข้ากันกับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอื่น การคำนวณกำไรสุทธิเพื่อคำนวณภาษี ให้เป็นไปตามวิธีการ ในมาตรา ๖๕ มาตรา ๖๕ ทวิ และมาตรา ๖๖ เว้นแต่

(๑) การตราค่าทรัพย์สิน ให้ดีตามราคาตลาดในวันเลิก หรือควบเข้ากันนั้น

(๒) เงินสำรองหรือเงินกำไรยกมาจากรอบระยะเวลา บัญชีก่อนๆ เฉพาะส่วนที่ยังมิได้เสียภาษีเงินได้ให้นำมารวมคำนวณเป็นรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีสุดท้ายด้วย

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

(๓) ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลประกอบกิจการประกันภัย ให้นำเงินสำรองซึ่งได้กั้นไว้ในรอบระยะเวลาบัญชีก่อน ๆ ตามมาตรา ๖๕ ตี (๑) เฉพาะส่วนที่ยังมิได้นำมาเป็นรายได้ มารวมคำนวณเป็นรายได้ด้วย

บทบัญญัติมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามมาตรา ๖๖ วรรคสอง เฉพาะที่กระทำการกิจการขนส่งผ่านประเทศต่าง ๆ”

มาตรา ๓๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๖ ตี แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๓๗ ให้ยกเลิกวิเคราะห์ศัพท์คำว่า “สถานการค้า” “การค้า” “รายรับ” และ “ผู้ประกอบการค้า” ในมาตรา ๗๔ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปนแทนตามลำดับ

“ “สถานการค้า” หมายความว่า สถานที่หรือยานพาหนะซึ่งผู้ประกอบการค้าใช้ประกอบหรือดำเนินการค้า ไม่ว่าจะใช้เป็นการประจำหรือชั่วคราว ทั้งนี้ให้หมายความรวมถึงสถานที่หรือยานพาหนะซึ่งใช้เป็นที่พักพิงหรือเก็บสินค้าด้วย เว้นแต่

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

รถหรือเรือซึ่งไม่ต้องจดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น
และยานพาหนะอื่นซึ่งเคลื่อนที่ด้วยกำลังคนหรือสัตว์

ในกรณีที่ผู้ประกอบการค้าไม่มีสถานการค้าตามความใน
วรรคก่อน ให้ถือว่าที่อยู่อาศัยของผู้ประกอบการค้านั้นเป็น
สถานการค้า ถ้าผู้ประกอบการค้ามีที่อยู่อาศัยหลายแห่งจะ
เลือกเอาที่อยู่อาศัยแห่งใดเป็นสถานการค้าก็ได้

“การค้า” หมายความว่า การประกอบหรือดำเนินกิจการ
อันเกี่ยวกับการธุรกิจ การพาณิชย์ การเกษตร การอุตสาหกรรม
การขนส่ง หรือการอาชีพตามประเภทที่กำหนดไว้ในบัญชี
อัตราภาษีการค้าท้ายหมวดนี้ ทั้งนี้ ให้รวมถึงการดำเนินกิจการ
ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๐ ทวิ หรือมาตรา ๗๐ ด้วย

“รายรับ” หมายความว่า เงิน หรือค่าบริการทุกชนิดที่
ได้รับชำระไม่ว่าในหรือนอกประเทศไทยเนื่องจากการประกอบ
หรือดำเนินการค้า เงินหรือค่าบริการในที่นี้ ให้หมายความรวมถึง
ทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ได้รับ ซึ่งอาจคิดคำนวณ
ได้เป็นเงิน

ราคาสินค้าที่ส่งไปตามมาตรา ๔๐ ทวิ หรือมาตรา ๗๐ ตริ
ให้ถือเป็นรายรับและให้ถือว่าได้รับในวันครบเก้าสิบวันนับแต่
วันที่ส่งสินค้าไป

“ผู้ประกอบการค้า” หมายความว่า บุคคลธรรมดา คณะบุคคล นิติบุคคล หรือองค์การใดๆ ที่ประกอบหรือดำเนินการค้าในประเทศไทย ทั้งนี้ ให้หมายความรวมถึงผู้ทำการแทนด้วย

ผู้อยู่ในต่างประเทศที่มีสาขาในประเทศไทย ถ้าได้ติดต่อกับบุคคลในประเทศไทยในการประกอบหรือดำเนินการค้าซึ่งเป็นปกติธุระของสาขาในประเทศไทย หรืออยู่ในวิสัยของสาขาในประเทศไทยที่จะติดต่อแทนได้ แม้การติดต่อนั้นจะมีได้ผ่านสาขาของตนในประเทศไทยก็ตาม ให้ถือว่าผู้อยู่ในต่างประเทศนั้นเป็นผู้ประกอบการค้าในประเทศไทยโดยมีสาขาดังกล่าวเป็นผู้ทำการแทน

เพื่อประโยชน์แห่งวรรคก่อน การมีสาขาในประเทศไทย ให้หมายความถึงการที่ผู้อยู่ในต่างประเทศมีสถานการค้าอยู่ในประเทศไทย หรือส่งบุคคลจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยเพื่อให้ประกอบหรือดำเนินการค้าแทนตน หรือมีลูกจ้างหรือตัวแทนในประเทศไทยในการประกอบหรือดำเนินการค้าของตน

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ผู้ทำการเป็นเพียงนายหน้าและไม่มีลักษณะเป็นสาขาตาม
วรรคก่อน แม้จะได้ทำการแทนผู้ประกอบการค้าเฉพาะเพื่อ
ให้กิจการของตนเป็นนายหน้านั้นสำเร็จลุล่วงไป โดยมีได้รับ
ประโยชน์อื่นใดนอกจากค่าบำเหน็จตามธรรมเนียมในทางการ
ค้า ก็มีให้ถือว่าเป็นผู้ทำการแทน”

มาตรา ๓๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ให้ผู้ประกอบการค้ามีหน้าที่เสียภาษีการ
ค้าและปฏิบัติตามบทบัญญัติในหมวดนี้”

มาตรา ๓๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖ ให้ผู้ประกอบการค้ายื่นคำขอจดทะเบียนการ
ค้าตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในสามสิบวันนับแต่วันใช้
บังคับบทบัญญัติในหมวดนี้ หรือวันเริ่มประกอบการค้า
แล้วแต่กรณี

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

การยื่นคำขอตามความในวรรคก่อน ถ้าผู้ประกอบการค้ามี
สถานการค้าอยู่ในเขตจังหวัดพระนครหรือจังหวัดธนบุรี ให้
ยื่นต่ออธิบดี ถ้าอยู่ในเขตจังหวัดอื่น ให้ยื่นต่อผู้ว่าราชการ
จังหวัด

ถ้าผู้ประกอบการค้ามีสถานการค้าหลายแห่ง ให้แยกยื่น
คำขอเป็นรายสถานการค้า

คำขอซึ่งต้องยื่นต่ออธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดดังกล่าว
มาแล้ว ถ้าได้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานการค้าตั้งอยู่
ก็ให้ถือว่าได้ยื่นแล้ว”

มาตรา ๔๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๑ ทวิ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความ
ต่อไปนแทน

“มาตรา ๔๑ ทวิ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี เจ้า
พนักงานประเมินมีอำนาจประเมินค่ารายปีของสถานการค้าใดๆ
ก็ได้

การประเมินค่ารายปีตามมาตรานี้ จะอุทธรณ์การประเมิน
ก็ได้ ทั้งนี้ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ตามส่วน ๒
หมวด ๒ ลักษณะ ๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๔๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๑ ตี๋ แห่งประมวล
 รัชฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
 ประมวลรัชฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๖ และให้ใช้ความ
 ต่อไปในแทน

“ มาตรา ๘๑ ตี๋ เมื่อผู้ประกอบการค้าได้ยื่นคำขอจด
 ทะเบียนการค้าตามมาตรา ๘๑ แล้ว ให้อธิบดีหรือผู้ว่าราชการ
 จังหวัด แล้วแต่กรณี ออกใบทะเบียนการค้าให้ในกรณีที่มี
 สถานการค้าหลายแห่งให้ออกใบทะเบียนการค้าแยกเป็นราย
 สถานการค้า ”

มาตรา ๔๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๒ แห่งประมวล
 รัชฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
 ประมวลรัชฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๘๖ และให้ใช้ความ
 ต่อไปในแทน

“ มาตรา ๘๒ ผู้ใดประกอบหรือดำเนินการค้าโดยไม่ได้
 ยื่นคำขอจดทะเบียนการค้าตามมาตรา ๘๑ อาจต้องรับผิดชอบ
 เงินเพิ่มอีก ๒ เท่า จำนวนเงินภาษีการค้า เงินเพิ่มนี้ให้ถือเป็น
 เงินภาษีการค้า ”

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๔๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๔ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความ
ต่อไปแทน

“มาตรา ๔๔ ให้ผู้ประกอบการค้าเสียภาษการค้าเป็นราย-
เดือนตามประเภทการค้าและเกณฑ์การจัดเก็บดังที่กำหนดไว้
ในบัญชีอัตราภาษการค้าท้ายหมวดนี้ เว้นแต่ในเดือนใดมี
ยอดเงินที่ต้องคำนวณเพื่อเสียภาษีไม่ถึง ๑,๒๐๐ บาท ให้ได้
รับยกเว้นภาษการค้าสำหรับเดือนนั้น ”

มาตรา ๔๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๖ ทวิ มาตรา
๔๖ ตร และมาตรา ๔๖ จัตวา แห่งประมวลรัษฎากรตามลำดับ

“มาตรา ๔๖ ทวิ เพื่อให้การจัดเก็บภาษีอากรเป็นไปโดย
สะดวกและรัดกุม จะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดดังต่อไปนี้
ก็ได้

(๑) ให้ผู้ประกอบการค้าที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้ขาย
ส่ง ข้าราชการการค้าล่วงหน้าสำหรับสินค้าบางอย่าง แทนผู้-
ประกอบการค้าที่รับสินค้านั้นไปจำหน่าย

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

(๒) ให้ผู้ประกอบการค้าที่เป็นผู้ส่งออก ข้าราชการการค้าสำหรับสินค้าบางอย่างแทนผู้ที่ขายสินค้าแก่ตน

เมื่อได้ตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวแล้ว ให้ผู้ประกอบการค้าที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้าหรือผู้ขายส่งซึ่งสินค้าที่ระบุในพระราชกฤษฎีกา ข้าราชการการค้าสำหรับสินค้านั้นๆ ต่ออำเภอท้องที่ภายในวันที่ ๑๕ ของเดือนถัดไปจากเดือนที่ได้ส่งมอบสินค้าแก่ผู้ประกอบการค้าที่รับสินค้านั้นไปจำหน่าย ส่วนผู้ประกอบการค้าที่เป็นผู้ส่งออก ให้ข้าราชการการค้าภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๘๕

มาตรา ๘๖ ตริ ผู้ประกอบการค้าที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้าหรือผู้ขายส่ง หากประสงค์จะข้าราชการการค้าล่วงหน้าแทนผู้ประกอบการค้าที่รับสินค้าไปจำหน่ายก็ดี ผู้ประกอบการค้าที่เป็นผู้ส่งออก หากประสงค์จะข้าราชการการค้าแทนผู้ที่ขายสินค้าแก่ตนก็ดี ให้ยื่นคำร้องขอต่ออธิบดี อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีจะส่งอนุญาตตามคำร้องขอนั้นก็ได้ เมื่ออธิบดีได้ส่งอนุญาตแล้ว ให้นำความในวรรคท้ายแห่งมาตรา ๘๖ ทวิ มาใช้บังคับ

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๘๖ จัตุวา ผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้ขายส่ง จำหน่ายสินค้าแก่ผู้ใด ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ได้ขายแก่ผู้ประกอบการค้า”

มาตรา ๔๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๗ ตีร แห่งประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๘๗ ตีร ผู้ประกอบการค้าที่ต้องเสียภาษีการค้า เป็นรายย่อยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง อาจเสียภาษีการค้า เป็นการเหมาเป็นงวด ๆ ได้ เมื่อคณะกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งขึ้นพิจารณาเห็นชอบ และได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายแล้ว

ผู้ต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๖ จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๔๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๖

มาตรา ๔๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความ
ต่อไปน้แทน

“มาตรา ๙๐ ผู้ใดไม่ยื่นคำขอจดทะเบียนการค้าตามมาตรา
๘๑ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๔๘ ให้ยกเลิกความใน (๑) และ (๒) ของ
มาตรา ๑๐๕ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐)
พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปน้แทนตามลำดับ

“(๑) การรับเงินหรือรับชำระราคาจากการค้าประเภท
ต่าง ๆ ของสถานการค้าที่ผู้ประกอบการค้าต้องจดทะเบียน
การค้าตามมาตรา ๘๑ ซึ่งรวมเงินหรือราคาที่ต้องชำระครั้งหนึ่ง
ตั้งแต่ ๑๐ บาทขึ้นไป

(๒) การให้เช่าซื้อทรัพย์สิน การขายหรือการรับจ้างทำ
ของ ที่ไม่ต้องจดทะเบียนการค้าตามมาตรา ๘๑ ซึ่งรวมเงินหรือ
ราคาที่ต้องชำระครั้งหนึ่งตั้งแต่ ๑๐๐ บาท ขึ้นไป”

มาตรา ๔๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๕ ทวิ แห่งประ-
มวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติม ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และ
ให้ใช้ความต่อไปน้แทน

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

“ มาตรา ๑๐๕ ทวิ ในการออกใบรับ ให้ผู้ยื่นคำขอออกใบรับตามมาตรา ๑๐๕ (๑) ทำต้นขั้วหรือสำเนาใบรับ และเก็บต้นขั้วหรือสำเนาใบรับเช่นว่าไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี นับแต่วันที่ออกใบรับ

เว้นแต่จะมีหลักฐานพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น ถ้าปรากฏว่าการรับเงินหรือรับชำระราคาตามมาตรา ๑๐๕ (๑) ไม่มีต้นขั้วหรือสำเนาใบรับ ให้ถือว่าไม่ได้ออกใบรับ

ใบรับและต้นขั้ว หรือสำเนาใบรับตามวรรคแรก อย่างน้อยต้องมีตัวเลขไทย หรืออารบิกและอักษรไทยให้ปรากฏข้อความต่อไปนี้

(๑) เลขที่ทะเบียนการค้าตามประมวลรัษฎากรของผู้ออกใบรับ

(๒) ชื่อหรือยี่ห้อของผู้ออกใบรับ

(๓) เลขลำดับของเล่มและของใบรับ

(๔) วันเดือนปีที่ออกใบรับ

(๕) จำนวนเงินที่รับ

(๖) ชนิด ชื่อ จำนวนและราคาสินค้า ในกรณีการขายสินค้าเฉพาะชนิดที่มีราคาตั้งแต่ ๒๐ บาทขึ้นไป

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ในกรณีผู้ผลิต ผู้นำเข้าหรือผู้ขายส่ง ขายสินค้าแก่ผู้ประกอบการค้าที่ทำการค้าสินค้าประเภทเดียวกับสินค้าที่ขายนั้น ให้แสดงชื่อหรือยี่ห้อ และที่อยู่ของผู้ซื้อ พร้อมด้วยเลขที่ทะเบียนการค้าตามประมวลรัษฎากร ไว้ในใบรับที่คั่งงออกตามมาตรา ๑๐๕ (๑) ด้วยทุกคราวที่ได้รับชำระเงินหรือรับชำระราคา ข้อความในใบรับเช่นว่านี้ ถ้าทำเป็นภาษาต่างประเทศให้มีภาษาไทยกำกับ”

มาตรา ๕๐ ให้ยกเลิกความในวรรคท้ายของมาตรา ๑๑๔ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๕๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๕ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนแทน

“มาตรา ๑๑๕ เงินอากรและเงินเพิ่มอากรที่กล่าวในมาตรา ๑๑๓ และ มาตรา ๑๑๔ นั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดการเรียกเก็บจากผู้มีหน้าที่เสียอากรก่อน ถ้าไม่ได้เงินจากผู้มีหน้าที่เสียอากร จึงให้จัดการเรียกเก็บจากผู้ทรงตราสารหรือผู้ถือเอาประโยชน์แห่งตราสารนั้น

ผู้ถูกเรียกเก็บเงินอากรและเงินเพิ่มอากรตามความในวรรคก่อนจะอุทธรณ์คำสั่งก็ได้ ทั้งนี้ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการ

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

อุทธรณ์ตามส่วน ๒ หมวด ๒ ลักษณะ ๒ มาใช้บังคับโดย
อนุโลม”

มาตรา ๕๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๔ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒๔ ผู้ใดมีหน้าที่เสียอากร หรือชั่งตวงมาตรา
เพิกเฉยหรือปฏิเสธไม่เสียอากร หรือไม่ชั่งตวงมาตรา ต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท”

มาตรา ๕๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๖ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒๖ ผู้ใดจงใจลงวันเดือนปีที่ชั่งตวงมาตราเป็น
เท็จ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกิน
สามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ”

มาตรา ๕๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๗ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒๗ ผู้ใดไม่ทำหรือไม่เก็บบันทึกตามมาตรา ๑๐๕
ตรี หรือไม่ออกใบรับให้ในทันทีที่ถูกเรียกร้องตามมาตรา ๑๐๖

ฉบับพิเศษ หน้า ๕๑

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

หรือออกใบรับซึ่งไม่ปิดแสตมป์ตามจำนวนอากรที่ต้องเสีย
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท”

มาตรา ๕๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๒๗ ทวิ
แห่งประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๑๒๗ ทวิ ผู้ใดโดยตนเองหรือโดยสมคบกับ
ผู้อื่นทำให้ไม่มีการออกใบรับ หรือไม่ออกใบรับให้ในทันทีที่
รับเงินหรือรับชำระราคาตามมาตรา ๑๐๕ หรือออกใบรับเป็น
จำนวนเงินน้อยกว่าที่รับเงินหรือรับชำระราคาจริง ต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือ
ทั้งปรับทั้งจำ”

มาตรา ๕๖ ให้ยกเลิกความใน (๑) และ (๒) ของ
๒๔ แห่งบัญชีอัตราอากรแสตมป์ท้ายหมวด ๖ ลักษณะ ๒
แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖
และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

ลักษณะแห่งตราสาร	ค่าอากร แสตมป์	ผู้ต้องเสีย อากร	ผู้ต้องชด ค่าแสตมป์
<p>๒๘. ใบรับ</p> <p>“(๑) การรับเงินหรือรับชำระราคาจาก การค้าประเภทต่าง ๆ ของสถานการค้าที่ผู้ ประกอบการค้าต้องจดทะเบียนการค้าตาม มาตรา ๘๑ รวมทั้งที่ไม่ต้องออกใบรับตามมาตรา ๑๐๕ (๑) ด้วย ยอดรายเดือนร้อยละ</p> <p>(๒) จากกิจการอื่น</p> <p>ก. สำหรับมูลค่าตั้งแต่ ๑๐ บาท แต่ไม่เกิน ๒๐ บาท</p> <p>ข. สำหรับมูลค่าเกินกว่า ๒๐ บาท ทุก ๒๐ บาท หรือเศษของ ๒๐ บาท</p> <p><u>หมายเหตุ</u> ค่าอากรรวม (๑) ให้เสียเป็น ตัวเงินแทนการปิดแสตมป์ตาม เกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกำหนด โดยอนุกรมัตริฐมนตรี”</p>	<p>๑๐</p> <p>๑๐ สตางค์</p> <p>๑๐ สตางค์</p>	<p>ผู้รับเงินหรือ รับชำระราคา</p> <p>ผู้ออกใบรับ</p> <p>ผู้ออกใบรับ</p>	<p>—</p> <p>ผู้ออกใบรับ</p> <p>ผู้ออกใบรับ</p>

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๕๗ ให้ยกเลิกความใน ฎ. ของข้อยกเว้นไม่ต้อง
เสียอากรตาม ๒๘ แห่งบัญชีอัตราอากรแสตมป์ท้ายหมวด ๖
ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐)
พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ ฎ. ใบรับซึ่งผู้ประกอบการเกษตรออกให้ในการจำหน่าย
ปลา สัตว์ ไข่ นํ้ามันยาง หวาย ฝรั่ง ข้าวเปลือก ผัก ผลไม้
อ้อย ป่อ หอม กระเทียม ถั่ว ข้าวโพด และพืชไร่อย่างอื่น
อันเกิดจากเกษตรกรรมของตน ”

มาตรา ๕๘ ให้ยกเลิกความใน ข. ของข้อยกเว้นไม่ต้อง
เสียอากรตาม ๒๘ แห่งบัญชีอัตราอากรแสตมป์ท้ายหมวด ๖
ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐)
พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ ข. แบบพิมพ์ซึ่งรัฐบาลขอร้องให้กรอกเพื่อความรู้อย่าง
รัฐบาล โดยผู้กรอกไม่มีความผูกพันตามกฎหมายที่จะพึงต้อง
ปฏิบัติ และแบบแสดงรายการเงินได้พึงประเมินตามประมวล
รัษฎากร ”

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๕๕ ให้ยกเลิกวิเคราะห์ศัพท์คำว่า “ค่าดู” ใน
มาตรา ๑๓๐ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปน
แทน

“ “ค่าดู” หมายความว่า เงินที่ผู้ดูเสียเป็นค่าตัวรวม
ตลอดถึงค่าอย่างอื่นที่เสียให้แก่เจ้าของ ”

มาตรา ๖๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓๓ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนแทน

“ มาตรา ๑๓๓ ให้เจ้าของเป็นผู้หน้าทเสียอากร และ
ให้เจ้าหน้าที่จัดให้ผู้อนุญาตเข้าเขตมณฑลก่อน
มอบตัวให้ผู้ดูหรือผู้ขอไป

ตัวที่ไม่เสียค่าคูนัน ให้ผู้ออตัวเข้าดูเป็นผู้หน้าทเสีย
อากร และให้เจ้าของจัดเข้าหรือจัดให้ผู้อนุญาตเข้าเขตมณฑล
ก่อนผู้ดูเข้าดู ”

มาตรา ๖๑ ให้เพิ่มความต่อไปนเป็นมาตรา ๑๓๔ ทวิ แห่ง
ประมวลรัษฎากร

“ มาตรา ๑๓๔ ทวิ ถ้ามิได้เข้าเขตมณฑลก่อนตัวตามมาตร
๑๓๓ หรือมิได้นักตัวตามมาตรา ๑๓๔ ให้เจ้าของมีหน้าที่รับ
ผิดเสียเงินเพิ่มเป็นจำนวน ๒ เท่าของอากรที่ต้องเสีย หรือ

เล่ม ๑๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

เป็นเงิน ๒๕ บาท แล้วแต่อย่างใดจะมากกว่า เงินเพิ่มตาม
 มาตรฐาน ให้ชำระเป็นเงินภายในสิบวันนับแต่วันได้รับคำสั่ง
 ของพนักงานเจ้าหน้าที่ เงินเพิ่มให้ถือเป็นเงินอากร”

มาตรา ๖๒ ให้ยกเลิกความในวรรคท้ายของมาตรา ๑๔๐
 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราช-
 บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ.
 ๒๔๙๗

มาตรา ๖๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๒ แห่งประมวล
 รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
 ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๙ และให้ใช้ความ
 ต่อไปในแทน

“มาตรา ๑๔๒ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๓๓ มาตรา
 ๑๓๕ มาตรา ๑๓๘ หรือมาตรา ๑๔๐ ตรี หรือโดยรู้อยู่แล้ว
 ไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติการ
 ตามหน้าที่ หรือโดยรู้รู้แล้วหรือโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามหมาย
 ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งออกตามมาตรา ๑๔๐ หรือไม่ยอม
 ตอบคำถามของพนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อซักถาม ต้องระวางโทษ
 ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้ง
 ปรับทั้งจำ”

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๖๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๓ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๓ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๓๖ มาตรา
๑๓๗ มาตรา ๑๓๘ หรือไม่ปฏิบัติตามวิธีการที่อธิบดีกำหนด
ตามมาตรา ๑๔๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท”

มาตรา ๖๕ ให้ยกเลิกบัญชีอัตราอากรมหรสพท้ายหมวด ๗
ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ บัญชีอัตราอากรมหรสพ

๑. ภาพยนตร์ ให้เก็บอากรร้อยละ ๕๐ ของค่าดู
๒. กีฬาชิงกระถางศึกฆาติการได้จัดให้ม้วน ให้เก็บ
อากรร้อยละ ๑๐ ของค่าดู
๓. มหรสพอย่างอื่นให้เก็บอากรร้อยละ ๒๐ ของค่าดู ถ้า
เป็นกีฬาตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้เก็บอากรร้อยละ ๑๕
ของค่าดู
๔. ถิ่นบนมหรสพผสม ให้เก็บอากรในอัตราสูง

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

๕. ตัวไม้เสียบคำดู ให้เก็บเอากรตามราคาชั้นที่ดูเป็น
รายครึ่งและรายบุคคลที่เข้าดู

๖. การคำนวณอากร ถ้าเอาห้าหารมีเศษต่ำกว่าห้าสตางค์
ให้นับทิ้ง

๗. บัตรทางราชการ ที่ออกให้เข้าดู โดยไม่ต้องเสียค่าดู
และตัวที่มค่าดูไม่เกินห้าสิบสตางค์ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสีย
อากร”

มาตรา ๖๖ ให้ยกเลิกความใน (๗) ของมาตรา ๑๕๐
แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๗) ที่ดินทางรถไฟ การประปา การไฟฟ้า ท่าเรือ
ของรัฐ หรือที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนที่ต้องเสียภาษี
โรงเรือนและที่ดินอยู่แล้ว”

มาตรา ๖๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖๗ ทวิ แห่ง
ประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖๗ ทวิ เพื่อให้การจัดเก็บภาษีอากรเป็นไป
โดยสะดวกและรัดกุม จะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้ค้า

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

โภคภัณฑ์ที่^{๔๔๗}เป็นผู้ผลิต หรือผู้นำเข้า ข้าราชการ^๕การช้อ
โภคภัณฑ์^{๔๔๗}ล่วงหน้าสำหรับโภคภัณฑ์^๕บางประเภท แทนผู้ค้ำ
โภคภัณฑ์^{๔๔๗}ผู้ทำหน้าที่^๕ข้าราชการ^๕การช้อ โภคภัณฑ์^๕ก็ได้

เมื่อได้ตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวแล้ว ให้ผู้ค้ำ
โภคภัณฑ์^{๔๔๗}ที่^๕เป็นผู้ผลิต หรือผู้นำเข้า ซึ่งโภคภัณฑ์^๕ประเภทที่
ระบุ ในพระราชกฤษฎีกา^๕ข้าราชการ^๕การช้อ โภคภัณฑ์^๕สำหรับ
โภคภัณฑ์^๕นั้น ๆ ภายในวันที่ ๑๖ ของเดือนถัดไปจากเดือนที่
จำหน่ายโภคภัณฑ์ ถ้าไม่ข้าราชการ^๕ในกำหนดเช่นว่านี้ ให้นำ
บทบัญญัติมาตรา ๑๗๕ มาใช้บังคับ

โภคภัณฑ์^{๔๔๗}ที่ได้มีการข้าราชการ^๕การช้อ โภคภัณฑ์^๕ล่วงหน้า
แทนกันดังกล่าวแล้ว ให้ผู้ค้ำ^๕โภคภัณฑ์^{๔๔๗}ที่^๕เป็นผู้ช้อคนต่อ ๆ
ไป ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในลักษณะนี้อีก”

มาตรา ๖๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๖๗ ตีร^๕ แห่ง
ประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๑๖๗ ตีร^๕ ผู้ค้ำ^๕โภคภัณฑ์^{๔๔๗}ที่^๕เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้า
หรือผู้ขายส่ง ซึ่งโภคภัณฑ์^๕ประเภทที่^๕มิได้มีพระราชกฤษฎีกา
ระบุไว้ตามมาตรา ๑๖๗ ทวิ หากประสงค์จะข้าราชการ^๕การช้อ
โภคภัณฑ์^๕สำหรับโภคภัณฑ์^๕นั้น ๆ ล่วงหน้าแทนผู้ค้ำ^๕โภคภัณฑ์^๕

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ผู้หมื่นที่ชำระภาษีการช้อโทกคณัณฑ์ ให้ยื่นคำร้องขอต่อ
อธิบดี อธิบดีโดยอนุมนตรีรัฐมนตรีจะส่งอนุญาตตามคำร้องขอ
นั้นก็ได้ เมื่ออธิบดีได้ส่งอนุญาตแล้ว ให้นำความในวรรคสอง
และวรรคสามแห่งมาตรา ๑๖๗ ทวิ มาใช้บังคับ ”

มาตรา ๖๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๖๕ ทวิ
แห่งประมวลรัษฎากร

“ มาตรา ๑๖๕ ทวิ ผู้ใดช้อโทกคณัณฑ์ซึ่งมิได้มีการเสียภาษี
การช้อโทกคณัณฑ์มาก่อนเพราะเหตุได้รับยกเว้นตามกฎหมาย
ให้ผู้ช้อชำระภาษีการช้อโทกคณัณฑ์ โดยยื่นรายการตามแบบ
ที่อธิบดีกำหนดต่ออำเภออันเป็นภูมิลำเนาของผู้ช้อภายในเจ็ด
วันนับแต่วันช้อ ”

มาตรา ๗๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๐ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้
ความต่อไปแทน

“ มาตรา ๑๕๐ ในการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่
ถ้าปรากฏว่าผู้ช้อโทกคณัณฑ์มีโทกคณัณฑ์ขาดหรือเกินกว่าจำนวน
ที่ลงไว้ในบัญชีที่กำหนดให้ทำตามมาตรา ๑๔๕ ให้ถือว่า

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

โภคภัณฑ์เฉพาะส่วนที่ขาดหรือเกินจากบัญชีนั้นเป็นโภคภัณฑ์
ที่ทำการซื้อแล้วและยังมีได้เสียภาษี ในกรณีเช่นว่านี้ให้ผู้ค้า
โภคภัณฑ์เสียภาษีการซื้อโภคภัณฑ์จนครบ และเสียเงินเพิ่ม
อีก ๒ เท่าของเงินภาษีการซื้อโภคภัณฑ์ภายในสิบห้าวันนับแต่
วันได้รับคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ เงินเพิ่มนี้ให้ถือเป็นเงิน
ภาษีการซื้อโภคภัณฑ์

โภคภัณฑ์ส่วนที่เกินจากบัญชีตามความในวรรคก่อน ให้
นำลงรับในบัญชีตามมาตรา ๑๔๕ และถ้ามีการจำหน่ายต่อไป
ให้เสียภาษีการซื้อโภคภัณฑ์ตามบทบัญญัติในลักษณะนี้”

มาตรา ๗๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๑ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕๑ ในการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่
ถ้าปรากฏว่าผู้ค้าโภคภัณฑ์ไม่ชำระภาษีการซื้อโภคภัณฑ์ หรือ
ชำระไม่ครบถ้วน พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ค้า
โภคภัณฑ์ชำระภาษีการซื้อโภคภัณฑ์จนครบ และสั่งให้ชำระ
เงินเพิ่มอีก ๒ เท่าของภาษีการซื้อโภคภัณฑ์ที่ไม่ชำระหรือที่

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ขาด ภาษีการช้อโภคภัณฑ์และเงินเพิ่มตามความในมาตรา ให้ชำระภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำสั่งของ พนักงานเจ้าหน้าที่ เงินเพิ่มนี้ให้ถือเป็นภาษีการช้อโภคภัณฑ์”

มาตรา ๗๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕๑ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๑๕๑ ทวิ ผู้ค้าโภคภัณฑ์หรือผู้จำหน่ายเสียภาษี การช้อโภคภัณฑ์จะออกหรือคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่ง เรียกเก็บภาษีและหรือภาษีและเงินเพิ่มภาษีการช้อโภคภัณฑ์ ก็ได้ ทั้งนี้ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยกรรณัตตามส่วน ๒ หมวด ๒ ลักษณะ ๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๗๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๒ แห่งประมวล รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่ม- เติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖

มาตรา ๗๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๓ แห่งประมวล รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความ ค่อไปนี้แทน

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

“ มาตรา ๑๕๓ ผู้ใดไม่ออกไปรับเงินค่าภาษีการชื้อ โภคภัณฑ์ตามมาตรา ๑๗๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ ”

มาตรา ๑๕๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕๓ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

“ มาตรา ๑๕๓ ทวิ ผู้ใดไม่ทำสำเนาหรือไม่เก็บสำเนาไปรับเงินค่าภาษีการชื้อโภคภัณฑ์ไว้ตามมาตรา ๑๗๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท ”

มาตรา ๑๕๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๕ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“ มาตรา ๑๕๕ ผู้ใด

(๑) โดยรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจ แจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียหรือชำระภาษีตามลักษณะนี้ หรือ

(๒) โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียหรือชำระภาษีตามลักษณะนี้

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท”

มาตรา ๑๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕๕ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๑๕๕ ทวิ ผู้ใดโดยเจตนาละเลย ไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่นตามลักษณะนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียหรือชำระภาษี ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ”

มาตรา ๑๘ บรรดาบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรที่ยกเลิกหรือแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงใช้ได้ในการปฏิบัติจัดเก็บภาษีอากรที่ค้างอยู่หรือที่พึงชำระก่อนวันที่บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ให้ถือว่าอุทธรณ์ที่ได้ยื่นไว้แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ซึ่งยังมีคำวินิจฉัยและส่งไปยังผู้อุทธรณ์ เป็นอุทธรณ์ที่ได้ยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ตามประมวลรัษฎากรที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๙ บทบัญญัติมาตรา ๓๖ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๖๒ และมาตรา ๗๓ ไม่กระทบกระทั่งสิทธิที่บุคคลมีอยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

เล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๔ ราชกิจจานุเบกษา ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๒

มาตรา ๔๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ชนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
เนื่องด้วยบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรเกี่ยวกับวิธีการจัดเก็บภาษี
อากรยังไม่รัดกุม เป็นโอกาสให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีอากรหลีกเลี่ยงได้ง่าย
และโทษที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรยังต่ำไป
ไม่ได้ผลในทางระงับปราบปราม นอกจากนั้นอัตราภาษีอากรบางประเภท
ยังไม่เหมาะสม จึงสมควรแก้ไขปรับปรุงเสียใหม่ให้รัดกุมและเหมาะสม
ยิ่งขึ้น